

यदाश्रौषं कर्णमासाद्य मुक्तं बधाङ्गीमं कुत्सयित्वा वचोभिः । धनुःकोय्यातुद्य कर्णेन वीरं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय । १८५
 यदाश्रौषं द्रोणः कृतवर्मा कृपश्च कर्णेन्द्राणिर्मद्रराजश्च शूरः । अमर्षयन्सैन्यं बध्यमानं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं देवराजेन दत्ता दिव्यां शक्तिं व्यसितां माधवेन । घटोत्कचे राक्षसे घोररूपे तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं कर्णघटोत्कचाभ्यां युद्धे मुक्तां सूतपुत्रेण शक्तिं । यथा बध्यः समरे सव्यसाची तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं द्रोणमाचार्यमेकं धृष्टद्युम्नेनाभ्यतिक्रम्य धर्मम् । रथोपस्थे प्रायगतं विशस्तं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं द्रोणिना दैरयस्यं माद्रीसुतं नकुलं लोकमध्ये । समं युद्धे मण्डलशस्त्ररन्तं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय । १९०
 यदा द्रोणे निहते द्रोणपुत्रो नारायणं दिव्यमस्तं विकुर्वन् । नैषामन्तं गतवान् पाण्डवानां तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं भीमसेनेन पीतं रक्तं भ्रातुर्युधि दुःशासनस्य । निवारितं नान्यतमेन भीमं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं कर्णमत्यन्तशूरं हतं पार्थेनाहवेव्यप्रष्टव्यं । तस्मिन् भ्रातृणां विग्रहे देवगुह्ये तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं द्रोणपुत्रश्च शूरं दुःशासनं कृतवर्माणमुग्रं । युधिष्ठिरं धर्मराजं जयन्तं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं निहतं मद्रराजं रणे शूरं धर्मराजेन सूत । सदा संग्रामे स्पर्द्धते यस्तु कृष्णं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय । १९५
 यदाश्रौषं कलहयूतमूलं मायाबलं सौबलं पाण्डवेन । हतं संग्रामे सहदेवेन पापं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं आन्तमेकं शयानं हृदं गत्वा स्तम्भयित्वा तदम्भः । दुर्योधनं विरथं भग्नशक्तिं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं पाण्डवांस्तिष्ठमानान् गत्वा हृदे वासुदेवेन सार्द्धं । अमर्षणं धर्षयतः सुतं मे तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं विविधांश्चित्रमार्गान् गदायुद्धे मण्डलशस्त्ररन्तं । मिथ्याहतं वासुदेवस्य बुद्ध्या तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं द्रोणपुत्रादिभिस्तैर्हतान् पाञ्चालान्द्रोणपदेयांश्च सुप्तान् । कृतं वीभत्समयशस्यञ्च कर्म तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय । २००
 यदाश्रौषं भीमसेनानुयातेनाश्वत्थाम्ना परमास्तं प्रयुक्तं । क्रुद्धेनैषीकमवधोद्येन गर्भं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं ब्रह्मशिरोऽर्जुनेन खस्तीत्युक्ताऽस्त्रमस्त्रेण शान्तं । अश्वत्थाम्ना मणिरत्नञ्च दत्तं तदा नाशंसे विजयाय सञ्जय ।
 यदाश्रौषं द्रोणपुत्रेण गर्भे वैराग्या वै पात्यमाने महास्तैः । द्वैपायनः केशवो द्रोणपुत्रं परस्पररेणाभिशापैः शशाप ।
 शोच्या गान्धारी पुत्रपौत्रैर्विहीना तथा बन्धुभिः पितृभिर्भ्रातृभिश्च । कृतं कार्यं दुष्करं पाण्डवैः प्राप्तं राज्यमसपन्नं पुनस्तैः ।
 कष्टं युद्धे दशशेषाः श्रुता मे त्रयोऽस्माकं पाण्डवानाञ्च सप्त । जूना विंशतिराहताऽचौहिणीनां तस्मिन् संग्रामे भैरवे चञ्चियाणां । २०५
 तमस्त्वतीव विस्तीर्णं मोह आविशतीव मां । संज्ञा नोपलभे सूत मनोविह्वलतीव मे ।
 ॥ सौतिरुवाच ॥ इत्युक्त्वा धृतराष्ट्रोऽथ विलप्य वज्रदुःखितः । मूर्कितः पुनराश्रुतः सञ्जयं वाक्यमब्रवीत् ।
 ॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ सञ्जयैवं गते प्राणांस्त्यक्तुमिहामि मा चिरं । स्लोकं ह्यपि न पश्यामि फलं जीवितधारणे ।
 ॥ सौतिरुवाच ॥ तं तथा वादिनं दीनं विलपन्तं महीपतिं । निश्चसन्तं यथा नागं मुह्यमानं पुनःपुनः ।
 गावल्गणिरिदं धीमान्महार्थं वाक्यमब्रवीत् ॥ सञ्जय उवाच ॥ श्रुतवानसि वै राजन्महोत्साहान्महाबलान् । २१०
 द्वैपायनस्य वदतो नारदस्य च धीमतः । महत्सु राजवंशेषु गुणैः समुदितेषु च ।
 जातान् दिव्यास्त्रविदुषः शक्रप्रतिमतेजसः । धर्मेण पृथिवीं जित्वा यज्ञैरिष्ट्वा सुदक्षिणैः ।
 अस्मिन्लोके यशः प्राप्य ततः कालवशं गतान् । शैव्यं महारथं वीरं सञ्जयं जयताम्बरं ।
 सुहोत्रं रन्तिदेवञ्च काशीवन्तं महाद्युतिं । वाह्मीकं दमनञ्चैव शर्यातिमजितं नलं ।